

espai que permanesqué assí després de resucitat Jesús, y altres memorables coses.

En las societats paganes hi trovém senyalats certs dias y temporadas de penitencies y privacions, ja en honor de sos idols com los sacerdots egipcis de Isis, ja pera tenir la intelligencia més apta, com feya Pitágoras, qui prohibia á sos dexebles lo vi y la carn, ja en fi pera lograr beneficis purament terrenals, com en la China, ahont los *mandarins* ó *lletrats* ordenau de junis públichs pera obtenir del cel, la pluja, lo bon temps, etc.

Los mcros tenen sa quaresma que observan escrupulosament. La anomenan *ramadán*, y durant est temps se abstenen fins de veurer aigua fins la posta de sol, en qual hora prenen lo *cus-cus* ó *jarira*, menjar re frescant y nutritiu á la vegada.

Y si tots eixos á pesar de seguir una religió falsa, son tan mirats en lo cumpliment de ses prácticues y costums religioses, molt més devém serho los qui possehim la única revelació verdadera.

Entre los cristians la observancia de la quaresma ha estat en relació del fervor de les distintes époques y segons la manera d'esser dels distint païssos. Verdaderament es admirable quant llegim que los primitius fiels, durant est temps, no més menjaban diariament una vegada, abstenintse de aliments forts, diversions, recreos y fins de negocis, y, en especial durant la *Setmana Santa*, sols prenian fruytas y coses seques, de ahont vingué lo nom de setmana de las *xerofagias*. Y com á demostració de lo cuydado que tenian en no quebrantar lo dejuni fins á la hora establerta, podém citar entre distint cassos lo de S. Fruytós, bisbe de Tarragona, qui rehusá lo dia del martiri, á las deu del mati, una beguda confortant, per no esser encara hora de pendrer res. Lo emperador Carlomagno imposá pena de mort á qui menjás carn en despreci de la Religió, y l'octau Concili de Toledo disposá que qui sens necessitat ho fes no pogués menjarla en tot

l' any. Empero, á últims del sigle VII fou més benigne la disciplina eclesiástica, puig permeté l' us del vi, ous y lacticinis; y desde lo sigle XIII, data lo establiment de pendrer un lleuger menjar á par de vespre, lo qual se anomená *collació*.

Segons Bide, los llatins tenian dos quaresmes, una per Nadal y altre per Pasqua Granada. En la edat mitjana s'en celebravan tres: la que podriam dirne principal ó de Pasqua Florida, y las que anomenavan de Sant Martí y de Sant Joan. Y los russos y cismátichs grechs, ne celebran quatre á més de la usual, pero solzament de set dias de duració.

Sobradament coneguda de nostres apreciabls lectors, la forma en que avuy dias' observa y cumpleix la Quaresma, no insistirém més sobre aqueix particular, si be indicarem qu'es de gran utilitat, desde luego esperitual, pero així mateix corporal.

Diu lo Viring Medicinæ Doctor Lovan: "Lo dejuni en la primavera, ordenat pera nostra mortificació, es també saludable al cos." Y tota la ciencia médica está conteste en que "la privació de carn y altres aliments procedents del reïne animal, precisament durant aquest temps de l' any en que totes las funcions de la economia humana se verifícan ab bulliciosa activitat, es una práctica molt saludable y digne de tota recomanació," y la Iglesia en una de sas oracions diu que "lo dejuni cura l' ànima y lo cos."

A. LL.

### Santoral de la Setmana

*Diumenge de Rams*, 11.—St. Lleó lo magno papa y cfr.

*Dilluns* 12.—St. Juli p. y St. Víctor mrs.

*Dimars* 13.—St. Hermenegildo rey y St. Justino mrs.

*Dimecres* 14.—St. Pere González, vulgo Telm. y Sta. Domnina vg. y mr.—*Avuy y los tres dias següents no 's pot menjar de carn.*

*Dijous Sant*, 15.—Stas. Basilisa y Anastasia mrs.

*Divendres Sant*, 16.—St. Toribí b. cf. y Santa Engracia vg. y comps. mrs.

*Dissapte Sant*, 17.—La Bta. Mariana de Jesús vg.—*Lluna plena á las 6 h. 12 m. del mati. en Libra.*

Imprempta de M. Ribera, Sant Domingo, 34.—Sabadell.